

Erklæring fra ham personlig, at han ikke mere vilde give efter for den Fristelse, der af og til kommer over ham, til at vippe Ministerier, men at han vilde sætte en uovervindelig Modstand mod de Naturdrifter, der rørte sig hos ham, men det var ingenlunde det ærede Medlems Mening; det ærede Medlem erklærede til Slutningen, da den ærede Ordfører gjorde ham opmærksom paa, at han selv en Gang havde forledt den ærede Ordfører til at gaa løvlig vidt navnlig mod Ministeriet Fommesbech, at det var ingenlunde hans Hensigt at fordømme det at vippe Ministerier paa Finantsloven, men kun, at man ikke burde gjøre det ved at negte bestaaende Institutioner de nødvendige Midler. Der er altsaa Udsigt til, at det ærede Medlem endnu en Gang kan være virksom i saa Henseende, og det skulde jeg særdeles paaflønne, men der er ikke Udsigt til, at det kan ske ved at negte Penge til de bestaaende Institutioner; men naar vi negte Pengene til bestaaende Institutioner, og det ærede Medlem tager sig en anden Side paa, kunne vi maaske blive enige om Resultatet. Soveudsagen er, at det ærede Medlem ikke er nogen Modstander af Parlamentarismen. Det fremgaar klart heraf, at det ærede Medlem anser det for fuldstændig løvligt at anvende Folkethingets Indflydelse paa Finantsloven som Løstestang til at vippe Ministerier. Det ærede Medlem er en Tilhænger — jeg vil ikke sige specielt af Folkethingets Parlamentarisme eller til dels af Folkethinget eller Landstinget, overhoved Theori er ikke min Sag, jeg er overhoved ikke nogen Beundrer af Theorier — men jeg siger af det, man kalder Parlamentarisme; paa parlamentarisk Maade at fjerne Ministerier er det ærede Medlem ikke nogen Fjende af. I saa Henseende gjør han ikke nogen stor Modstand. Jeg siger ikke dette for at behreide det ærede Medlem Noget; jeg tror, at de sidste Aars Erfaringer maa have gjort ethvert Menneske her i Landet begribeligt, at med vor Forfatning og i vor Tid er det umuligt paa Grundlag af Fortolkninger at ville bekæmpe det, der kaldes Parlamentarisme. Det er en Umulighed, og jeg skal villig anerkjende det ærede Medlems politiske Skarpsindighed i saa Henseende. Jeg konstaterer kun dette for at vise, at der ikke er nogen Modstand. Det Samme synes jeg imidlertid er Tilfældet med de andre ærede Herrere, der have haft Ordet. Jeg har hørt det ærede Medlem fra Frederiksberg (Hall), som udtalte, at det, der altid havde været det høitærede Medlems Mening om vore politiske Forhold, var, at vi burde have et Lokammersystem, og deri støttedes han af den ærede Conseilspræsident, som ogsaa sagde i de Bemærkninger, han gjorde til det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfred (S. A. Hansen), at han var imod Noget, der kunde kaldes et Lokammersystem, han vilde have et Lokammersystem. Jeg kan ikke hulle, hvorledes hans Udtalelse faldt ordret, men Meningen

var denne, saa jeg maa tillade mig baade overfor det ærede Medlem og overfor Conseilspræsidenten, som ikke er her tilstede, at bemærke, at naar saavel det ærede Medlem, og jeg tror ogsaa hans Meningsfæller, som den ærede Regjering — jeg veed ikke, om den har nogle Meningsfæller — ere enige om et Lokammersystem, saa synes jeg ogsaa, de maa være enige med os i at udtale Mistillid til Regjeringen; thi denne Regjering er faktisk ikke noget Udtryk for et Lokammersystem. Jeg tror, at vistnok Enhver vil indrømme, at denne Regjering er det krasseste Udtryk for Lokammersystemet, og at overhoved hele det nuværende Regjeringsystem er det krasseste Udtryk for et Lokammersystem. Vi have et Kammer — det er Landstinget — som —, jeg tillader mig at gjentage det, skjøndt jeg veed, det ikke vækker Bisald — ikke egentlig repræsenterer Folket, og dette Landsting har ikke blot den hele Indflydelse paa Lovgivningen, men det har ogsaa den hele Administration i sin Haand, idet det er dets Førelse, det vil sige, Førelse for en Del af dette Thing, nemlig for dette Things Højre, der for Tiden have Ministerpladserne inde og altsaa beherske hele Administrationen, og det andet Thing, Folkethinget, ingen Indflydelse har, medens det isølge det Forhold, hvori det staar til Folket, isølge almindelige europæiske Begreber maa siges at være det stærkeste, og naar vi tale om Finantslovsbehandlingen og Anklagemyndigheden, maa siges at have Prioritet ligeoverfor Landstinget — det tror jeg, at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Hall) vil indrømme mig — som Isølge af den Forbindelse, der er mellem Folkethinget og Folket, de umiddelbare Bælgere, som vistnok det ærede Medlem aldrig vil miskjende eller underkjende. Jeg tror ikke, at han vil miskjende, at dette Thing staar i et saadant Forhold til det almindelige Bælgerfolk, at det nødvendigtvis maa have, jeg vil ikke urgere en absolut Fortrinnsret, men dog en større Betydning end det andet Thing, det tror jeg ikke, at det ærede Medlem eller hans Meningsfæller ville modsig. Dette Thing, hvorum jeg taler, er ikke repræsenteret i Regjeringen, det kan ingen Love faae sat igjennem, det har ikke ringeste Indflydelse paa Administrationen, det har ingen Repræsentant i Hans Majestæt Kongens Raad, men det er intet Lokammersystem, det er det krasseste Lokammersystem. Et saadant Lokammersystem har imidlertid baade det ærede Medlem og overhoved Medlemmerne fra den anden Side og Regjeringens Chef erklæret sig at være Modstandere af, saa jeg vil tilstaa, at jeg veed ikke, hvad vi ere uenige om, idetmindste ere vi enige om, og det er en stor Betsignelse, at vi ikke ere uenige herom, men ogsaa synes jeg, at vi alle maa være enige om at bekæmpe denne Regjering af alle Kræfter; fastholdes det, kan vi senere enes om videre — Det venter jeg altsaa af Regjeringen; det vil ganske vist blive en meget vanskelig Stilling for